

CHOSEN

PEOPLE

DECEMBER 2021, 2e Jaargang, Nr. 12

COLOFON:

Chosen People Magazine

Uitgegeven door: Max van Ameijde

Adres: De Sorteure 15

4142 SC Leerdam

Email: mvanameijde56@gmail.nl

Internet: www.chosen-people.nl

Nieuwstijdschrift:

Chosen People Magazine is een nieuws- en mededelingenblad met artikelen over Israël en dergelijke.

Doelstelling:

De Jood -en niet Jood te informeren aangaande nieuwsactualiteiten welke zich in Israël en omtrent Israël afspelen. Maar ook onderwijs speelt een zeer belangrijke rol zodat de kennis zal vermeerderen zegt Daniël 12:4.

Vrijwillige bijdragen op:

NL03 RABO 03 31 17 17 75

Ten name van: M. van Ameijde

Onder vermelding van:

Gift Chosen People Magazine

INHOUD:

- 2 Colofon
- 4 Yitzhak en Ishmaël
- 7 Kort nieuws
- 8 Tijd om het Joodse volk
- 10 President Chaïm Herzog
- 11 Boekennieuws
- 12 Werner Stauder Bijbelstudie

CP Nr. 12 December 2021

Yitzhak en Ishmaël

4

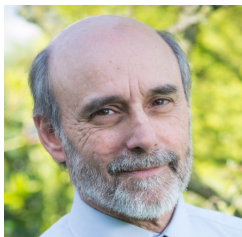
Aan de strijd tussen Joden, Christenen en Arabieren lijkt maar geen einde te komen. Veel mensen, begrijpen eigenlijk niets van die strijd. Gaat het om godsdienst?

Kort nieuws

7

De bekende Albert Einstein over "De Nazarener" en 235 Indiase Joden komen aan in Israël.

Tijd om het Joodse volk te troosten 8

De wereld wordt alsmaar vijandiger ten opzichte van de Joden. Volgens veel christenen is het daarom niet zinvol om Joodse mensen met het Evangelie te confronteren.

President Chaïm Herzog

10

Chaïm Herzog werd op 17 september 1918 in Cliftonpark Avenue in Belfast (Ierland) geboren. Hij was een Israëlische politicus, generaal, advocaat en auteur.

Boeken ISRAEL 10 JAAR LATER 11

Voor deze nieuwe uitgave schreef journalist Hans Knoop de inleiding, getiteld Tien jaar later. Hierin uit hij zijn bitterheid over het feit dat men nog niets is opgeschoten.

Werner Stauder Bijbelstudie

12

DE BESNIJDENIS / B'RIT MILA

Een goede diepgaande Bijbelstudie Deel 1 van Werner Stauder.

YITZHAK EN ISHMAËL

(Deel 1)

Aan de strijd tussen Joden, Christenen en Arabieren lijkt maar geen einde te komen. Veel mensen, waaronder zelfs journalisten, historici en wetenschappers, begrijpen eigenlijk niets van die strijd. Gaat het om godsdienst? Om grondgebied? Om wat in het verleden is gebeurd? In dit en het volgende katern willen we uitgebreid stilstaan bij de achtergronden van het Midden-Oostenconflict.

Historici proberen te ontdekken wat de oorzaak is geweest van de strijd tussen Joden en Arabieren. Een strijd die niet is begonnen met de stichting van de staat Israël in 1948. Dat maakte de eeuwenoude strijd alleen maar heviger. Maar waarmee begon die strijd dan wel? Het lijkt hoofdzakelijk een godsdienstig conflict te zijn, tot die conclusie komen in elk geval alle geleerden op dit gebied. Toch kan het niet slechts een strijd tussen drie godsdiensten zijn, er is meer aan de hand. Er zijn immers wel vaker godsdienstoorlogen geweest, maar die waren relatief van korte duur. [.....]

[.....] Bovendien speelt deze strijd zich hoofdzakelijk af tussen de drie monotheïstische godsdiensten. Waarom zijn de polytheïstische, pantheïstische of zelfs atheïstische culturen niet betrokken bij deze strijd?

Om een antwoord te vinden op deze vragen zullen we de geschiedenis achter de geschiedenis moeten bestuderen: de metahistorie. We gaan er daarbij vanuit dat de onzienlijke, geestelijke wereld invloed kan hebben op de loop van de geschiedenis. Journalisten, historici en wetenschappers willen liever niets met deze vorm van historisch onderzoek te maken hebben omdat zij dan rekening moeten houden met het bestaan van G'd. Zij moeten dan rekening houden met iets wat zij eigenlijk niet vatten kunnen. Zij kunnen alleen uit de voeten met dat wat voor ogen is, met wat zij kunnen zien en beschrijven. Daarom begrijpen zij vaak ook niet wat de werkelijke oorzaak is van bijvoorbeeld het Midden-Oostenconflict.

Misschien heeft u nooit van de term metahistorie gehoord, toch zijn wij als gelovigen er al mee vertrouwd. Wij geloven immers dat er een zondvloed is geweest, dat de Rode Zee zich spleet voor Moshé (Mozes) en zijn volk en dat er tien plagen over Mitzraïm (Egypte) zijn gekomen. Allemaal gebeurtenissen die wij historisch betrouwbaar achten, maar die veroorzaakt zijn door een bovennatuurlijke macht: G'd. Daarom ook dat zoveel wetenschappers juist deze wonderlijke gebeurtenissen proberen te ontcrachten. Zonder succes overigens.

De strijd tussen Joden, Christenen en Arabieren heeft eveneens een bovennatuurlijke oorzaak en is begonnen bij Ishmaël (Ismaël) en Yitzhak (Izaak). Ik wil u daarom meenemen naar het boek Bere-shit / Genesis. Een belangrijk boek dat wij als gelovigen nauwkeurig dienen te bestuderen omdat hier de oorzaak van alle dingen in beschreven wordt.

De roeping van Awram (Abram)

"Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal." Met die opdracht riep Adonai Awram, de zoon van Terach, tot Zijn dienst (Bere-shit / Genesis 12:1).

Wij weten wat er volgt, maar de jonge Awram wist dat natuurlijk nog niet. Hij stond aan het begin van een groot avontuur, dat de wereldgeschiedenis voorgoed zou veranderen. Waarom Awram door Adonai werd geroepen, weten wij niet. Eigenlijk weten we heel weinig over het leven van Awram van voor zijn roeping. Hij groeide op in een cultuur waar meerdere goden werden vereerd, ook door zijn eigen vader Yehoshua (Jozua 24:2). In de 'Bereshit / Genesis Rabbah', een belangrijk Joods commentaar, vinden we het volgende verhaal:

"De vader van Awram, Terach, was van beroep afgodenmaker. Eens moest hij ergens heen en liet Awram achter om in zijn plaats afgoden te verkopen. Er kwam een man die een afgod wilde kopen. "Hoe oud bent u?", vroeg Awram hem. "Vijftig jaar", was het antwoord. "Wee zo een mens", riep hij uit, "u bent vijftig jaar oud en wilt iets aanbidden dat nog geen dag oud is!" Hierop schaamde de man zich en hij ging weg. Daarop kwam er een vrouw met een bord meel en verzocht hem dit aan de goden te offeren. Toen nam Awram een stok, sloeg de afgoden in stukken en plaatste de stok in de hand van de grootste. Toen zijn vader terugkeerde, wilde hij van hem weten wat hij wel met die afgoden gedaan had. "Ik kan het voor u niet verborgen houden", antwoordde Awram. "Een vrouw bracht hier een bord fijn meel en vroeg mij het aan de goden te offeren. Eén riep: "Ik eet het eerst" en een ander riep: "Nee, ik eerst!" Toen stond de grootste op, nam een stok en sloeg de andere in stukken." "Waarom spot je met mij", schreeuwde zijn vader tegen hem. "Alsof die beelden iets kunnen begrijpen!" "Zouden uw oren niet moeten horen wat uw mond nu zegt?", antwoordde Awram. Hierop greep Terach hem vast en leverde hem uit aan Nimrod, de koning." [.....]

[.....] Of deze geschiedenis werkelijk heeft plaatsgevonden, weten we niet. Maar op een dag verscheen Adonai aan Awram, met slechts één opdracht: ga! En hij ging.

Misschien was het G'ds belofte die Awram aanspoorde om zo trouw te gehoorzamen: **“En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen! En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten van het aardrijk gezegend worden”** (Bereshit / Genesis 12:2-3).

op in de omgeving van Beth-El, maar lang kon hij daar niet blijven. Er brak een grote hongersnood uit in Kanaän en Awram besloot tijdelijk in Mitzraim (Egypte) te gaan wonen.

De bijzondere (metahistorische!) gebeurtenissen die volgden (Bereshit / Genesis 12:10-20) slaan wij voor nu even over. Maar Awram kwam terug in Kanaän als een bijzonder rijk man. Hij had nu meer vee en slaven, dan toen hij vertrok naar Mitzraim (Egypte). En ook Lot, zijn neef, was rijk gezegend. Beiden bezaten zoveel vee dat er te weinig land was om bij elkaar te blijven wonen.

Awram was al vijfenzeventig jaar toen hij aan deze grote onderneming begon. Alles en iedereen moest mee: zijn vrouw Sarai (Sara), zijn neef Lot, al zijn bezittingen en zijn slaven. Na een lange en zware tocht door de woestijn, kwam hij aan in Sichem, in het land Kanaän, waar Adonai opnieuw aan hem verscheen met een belofte: **“Aan uw zaad zal Ik dit land geven”** (vers 7).

Awram reisde verder en sloeg zijn tentenkamp

Zij besloten elk hun eigen weg te gaan. Lot trok verder richting het oosten en vestigde zich in de Jordaanvallei. Awraham bleef in Kanaän en hoort opnieuw de stem van Adonai: **“Want al dit land, dat gij ziet, zal Ik u geven, en aan uw zaad, tot in eeuwigheid. En Ik zal uw zaad stellen als het stof der aarde, zodat, indien iemand het stof der aarde zal kunnen tellen, ook uw zaad geteld zal worden”** (Bereshit / Genesis 13:15-17). [.....]

[.....]

Het nageslacht dat uitbleef

De jaren verstreken. Jaren waarin Awram regelmatig oorlog moest voeren, onder andere om zijn neef Lot te bevrijden uit de handen van koning Kedor-Laómer. En waarin hij een bijzondere ontmoeting had met Melchisedek, de koning van Salem (Bereshit / Genesis 14). Maar de belofte van een nageslacht bleef on vervuld. Het zag er naar uit dat Eliëzer, zijn trouwe dienstknecht uit Damascus, zijn bezittingen zou erven. Maar Adonai sprak opnieuw tot Awram: **“Deze zal uw erfgenaam niet zijn; maar die uit uw lijf voortkomen zal, die zal uw erfgenaam zijn. En zoals Adonai het nageslacht van Awram eerder vergeleek met het stof op aarde, zo wees Hij hem nu op de sterren: “indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw zaad zijn! (Bereshit / Genesis 15:4, 5).**

Drie jaar geleden kwam ik onder de indruk van hoe groot deze belofte is. Ik was toen in Israël en sliep een nacht in de Negev-woestijn, in de openlucht. Met het woestijnzand onder mijn slaapzak en de sterrenhemel boven mij. Nog nooit heb ik zó veel sterren gezien als daar. Toen besepte ik dat Awram misschien wel de grootste belofte heeft gekregen, die ooit aan een mens is gedaan. Adonai bevestigde Zijn belofte bovendien met een eed: **“Aan uw zaad heb Ik dit land gegeven, van de rivier van Mitzraïm (Egypte) af, tot aan die grote rivier, de rivier Eufraat” (Bereshit / Genesis 15:18).**

Awram woonde inmiddels al tien jaar in Kanaän, maar was nog altijd zonder kinderen. Sarai begon te twijfelen of het nageslacht dat Adonai haar man had beloofd, wel bij haar verwekt zou worden. Ze was onvruchtbaar. Maar misschien dat haar slavin een kind voor Awram zou kunnen baren? Het leek Awram een redelijk voorstel. Het is weliswaar niet meer dan logisch dat je nageslacht verwekt bij je eigen vrouw, maar

wie zegt dat de Heere niet op een andere manier Zijn belofte zal vervullen? In de cultuur waarin hij opgegroeid was gebeurde het wel vaker dat er kinderen werden verwekt bij een slavin. Zeker als de toekomst van het nageslacht op het spel stond. Kinderloosheid werd in de Semitische wereld gezien als een vloek. En bovendien: Adonai had toen nog niet gezegd dat Sarai zijn kind zou baren.

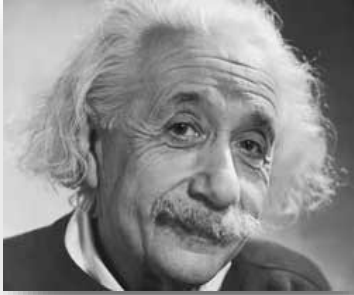
Het voorstel van Sarai (Sarah) leek Awram redelijk, al zal hij enorm hebben getwijfeld. Was dit werkelijk de manier waarop Adonai's belofte vervuld zou worden? Het ligt niet erg voor de hand, maar aan de andere kant: Sarai was oud en onvruchtbaar. En ook Awram had het grootste deel van zijn leven er al op zitten. Hij besloot, als in een wanhoopsdaad, het advies van zijn vrouw op te volgen en had gemeenschap met Hagar, de dienstmaagd van Sarai.

Prinses Hagar

Hagar, dat in het Hebreeuws ‘vreemdeling’ betekent, was volgens de Joodse overlevering een prinses. Zij was de dochter van Farao, die haar aan Awram had gegeven. Toen Awram naar Mitzraïm (Egypte) trok, was hij bang dat de Egyptenaren zijn vrouw zouden ‘stelen’, vanwege haar uitzonderlijke schoonheid. **“Zij zullen mij doden, en u in het leven behouden”, zei hij tegen Sarai. “Zeg toch: Gij zijt mijn zuster opdat het mij wel ga om u, en mijn ziel om uwentwil leve.” En inderdaad, de Egyptenaren zagen hoe mooi Sarai was. Zó mooi dat ze werd aangeprezen bij de Farao, die haar uiteindelijk tot zijn vrouw wilde nemen. Maar de Heere trof Farao en zijn familie met zware plagen. Uiteindelijk riep hij Awram tot zich: “Wat is dit, dat gij mij gedaan hebt? waarom hebt gij mij niet te kennen gegeven, dat zij uw vrouw is?” (Bereshit / Genesis 12:12-20).** Hoe wist de Farao dat deze plagen te maken hadden met Sarai? Het apocriefe boek ‘Jasher’ (in het Nederlands beter bekend als het ‘Boek des Op-rechten’) vertelt ons meer.

ALBERT EINSTEIN OVER “DE NAZARENER”

“Ik ben een Jood, maar het stralende beeld van de Nazarener heeft een overweldigende indruk op mij gemaakt.” Einstein werd toen gevraagd of hij het historische bestaan van Jezus accepteerde, waarop hij antwoordde: “Ongetwijfeld! Niemand kan de evangeliën lezen zonder te voelen dat Jezus werkelijk aanwezig is. Zijn persoonlijkheid is de hartslag van elk woord. Geen enkele mythe is zó gevuld met leven.”

“Niemand heeft zich zo goddelijk uitgedrukt als Hij. Er is werkelijk maar één plaats in de wereld waar wij geen duisternis zien. Dat is de persoon van Christus. In hém is God het meest duidelijk aan ons verschenen.” Als men het Jodendom van de profeten en het christendom, zoals Jezus Christus het leerde, ontdoet van alle latere toevoegingen, dan blijft er een leer over die in staat is alle maatschappelijke kwalen van de mensheid te genezen.

235 INDIASE JODEN KOMEN AAN IN ISRAËL

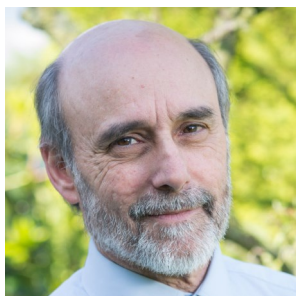

‘Er is hoop voor uw nakomelingen, spreekt de Heere, uw kinderen zullen terugkomen naar hun gebied. (Jeremia 31:17)

Op 13 oktober 2021 landden 235 nieuwe ‘olien’ (immigranten) van de *Bnee Menashe*-gemeenschap op het vliegveld Ben Goerion in Israël. Ze zijn afkomstig

uit Manipur in Noordoost-India. Daar hebben zij generaties lang de Joodse traditie levend gehouden. Hun alijah is het gevolg van een regeringsbesluit waarvoor de minister van Alijah en Integratie, Pnina Tameno-Shete, en de organisatie *Shavee Israël* zich hard hadden gemaakt. De 235 nieuwe oliem voegen zich bij de meer dan 4000 Bnee Menashe die al in Israël wonen en succesvol geïntegreerd zijn in de Israëliische samenleving.

TIJD OM HET JOODSE VOLK TE TROOSTEN, MAAR HOE?

Avi Snyder

De wereld wordt al-
maar vijandiger ten
opzichte van de Joden.
Volgens veel christe-
nen is het daarom niet
zinnig om Joodse men-
sen met het Evangelie
te confronteren.

‘Want woorden van troost en uitingen van solidariteit aan het Joodse volk zijn een veel sterker getuigenis dan hen te vertellen over Yeshua (Jezus).’

De troost van Jesaja

Als we opgeroepen worden G'ds volk te troosten, moeten we ons afvragen hoe. In Jesaja 40 zien we duidelijk het hart en de bewogenheid van de Heere voor Zijn volk: **“Troost, troost Mijn volk, zal uw G'd zeggen” (vers 1)**. Maar het vers wordt onmiddellijk gevolgd door het gebod een boodschap over te brengen: **“... spreek naar het hart van Yerushalayim (Jeruzalem) en roep haar toe...”** De boodschap is dus de troost.

Maar wat is dan de boodschap? De profetie die Jesaja op dat moment in Israëls geschiedenis uitspreekt, blikt vooruit naar de tijd dat Juda G'ds oordeel via de Babyloniërs al heeft ondergaan. Dus bestond Israëls troost uit de boodschap **“dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij uit de hand van de HEERE het dubbele ontvangen heeft voor al haar zonden” (Jesaja 40:2)**. Is er een geweldigere troost denkbaar dan de ver-

klaring van de Heere Zelf dat vrede voor de deur staat en dat de straf voor de zonde betaald is? Dat is de boodschap die G'd geeft in Jesaja 40:1-2 en die is door de eeuwen heen onveranderd gebleven. Het is de boodschap dat onze strijd vervuld is, omdat de Heere met Zijn verzoenende offer voor onze ongerechtigheid heeft betaald. Het is het goede nieuws dat Yeshua (Jezus) voor onze zonden gestorven is, dat Hij begraven is en op de derde dag is opgestaan uit de dood. Het fantastische nieuws dat we vrede kunnen hebben met G'd. En als we die boodschap aan Israël brengen, dan brengen we werkelijk troost.

Daden en woorden

Het is uiteraard goed om achter Israël te staan, je uit te spreken tegen antisemitisme en liefde aan mijn volksgenoten te tonen door het bieden van hulp en steun. Al deze dingen kunnen een getuigenis zijn dat G'd kan gebruiken om mensen naar Zich toe te trekken. Maar als christenen denken dat deze vorm van getuigenis genoeg is, of als ze geloven dat het Joodse volk louter vanuit deze liefdevolle daden de boodschap van het Evangelie zal verstaan, dan hebben ze het bij het verkeerde eind.

Liefdevolle daden zijn goed en Bijbels en ze zijn zeker onderdeel van iemands getuigenis. Maar onze vriendelijkheid en barmhartigheid op zich communiceren niet de inhoud van het Evangelie. Ze bevestigen eerder de inhoud van het Evangelie en kunnen mensen opwekken te gaan onderzoeken waar het Evangelie over gaat. De Boodschap moet worden gehoord, begrepen en omarmd. [.....]

[.....]

Het levende woord

Als er niet meer nodig was dan gewoon een leven te leven dat G'ds liefde laat zien, dan zou Yeshua Zelf onze harten al hebben gewonnen. Want wie heeft er een goddelijker leven geleefd dan G'd Zelf toen Hij onder ons was? En toch heeft zelfs Hij de boodschap van het Evangelie verkondigd. Dus als in die tijd het volmaakte leven van Yeshua met verkondiging moest worden aangevuld, hoe kunnen we dan denken dat ons verre van volmaakte leven dat nu niet nodig heeft?

We hebben allemaal de verantwoordelijkheid om een tweevoudig getuigenis uit te dragen naar de niet-gelovigen. We moeten het Evangelie verkondigen en we moeten de betrouwbaarheid van die boodschap laten zien door onze manier van leven en door onze liefde voor anderen.

G'd gebruikt ons op allerlei manieren. Maar hoe dan ook, degene die tot geloof komt, is iemand die de boodschap van G'ds verlossende liefde heeft gehoord en die liefde heeft geproefd door de vriendelijkheid van G'ds kinderen. En hij heeft G'ds liefde beantwoord met bekering en geloof.

Te vaak bieden we alleen maar de soort troost die we gemakkelijk vinden om te geven. Maar dat zou wel eens niet de troost kunnen zijn die de persoon in nood nodig heeft. Onze troost is leeg of incompleet als we het goede onthouden aan wie er recht op hebben (Spreuken 3:27). Of, erger nog, onze troost is bedrieglijk als we mensen in de waan laten dat alles in orde is. Laat G'd nooit reden hebben om tegen ons te zeggen:

“Zij genezen de breuk van mijn volk op het lichtst (oppervlakkig)” (Jeremia 6:14).

De troost waarmee wij getroost zijn

In 2 Corinthiërs 1 heeft Shaul (Paulus) het erover dat wij anderen kunnen troosten “met de vertroosting waarmee wij zelf door G'd getroost worden” (vers 4). Daarmee worden ook zeker woorden van medeleven en barmhartige daden bedoeld.

Maar is dat alles? Wat is de geweldigste troost die gelovigen hebben ontvangen? En die wij kunnen bieden? Dat is de boodschap dat onze vijandschap met G'd beëindigd kan worden; dat vrede met G'd beschikbaar is; dat onze ongerechtigheid van ons afgenomen kan worden dankzij de prijs die Yeshua (Jezus) voor ons aan het kruis heeft betaald.

Natuurlijk mag je G'ds volk troosten in haar toenemende nood. Laat je liefde zien door naast Israël te staan en door barmhartige daden te doen. Laat je stem horen tegen het antisemitisme. Maar rust niet voordat je er zeker van bent dat je Joodse vriend de hele boodschap heeft gehoord: Yeshua's dood en opstanding heeft een einde gemaakt aan de vijandschap tussen de mens en G'd. De ongerechtigheid is verzoend voor diegenen die hun vertrouwen op Hem stellen. Dat kan misschien niet zo'n gemakkelijke troost zijn om te geven, maar het is de troost die mijn volk echt nodig heeft.

Avi Snyder

**Chosen People is een
non-profit organisatie en is
afhankelijk van uw
financiële bijdrage.
Elk bedrag helpt ons!**

CHAÏM HERZOG

Zesde president van Israël 1983-1988 Chaim Herzog

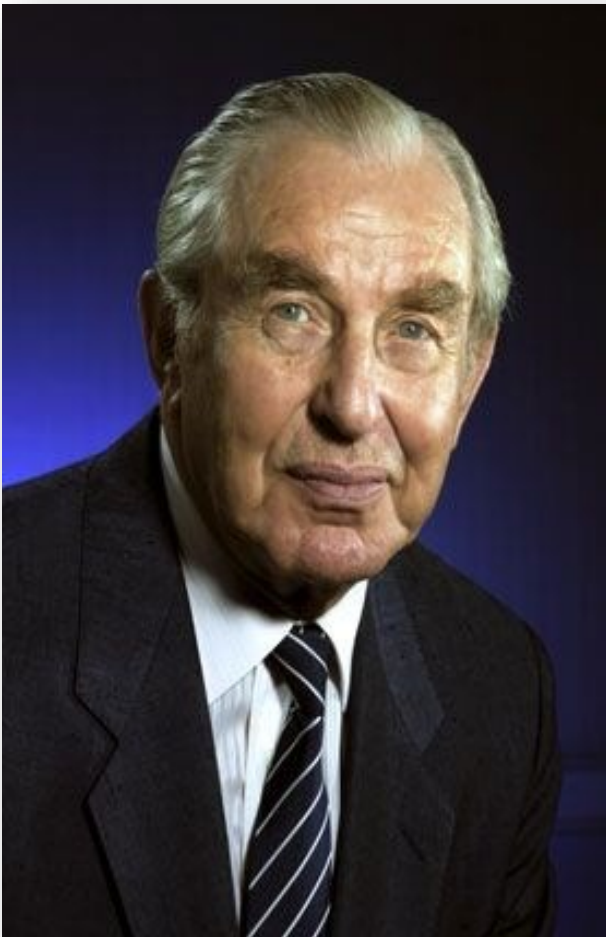
Chaim Herzog werd op 17 september 1918 in Cliftonpark Avenue in Belfast (Ierland) geboren. Hij was een Israëlische politicus, generaal, advocaat en auteur die tussen 1983 en 1993 de zesde president van Israël was. Chaim Herzog is voornamelijk opgegroeid in Dublin, de zoon van de Ierse opperrabbijn Yitzhak Ha'Levi Herzog, geboren in Lomza (Polen). Herzog emigreerde hij in 1935 naar het Mandaat Palestina en diende in de Haganah, de Joodse paramilitaire groep tijdens de Arabische opstand van 1936-1939. Hij keerde na de oorlog terug naar Palestina en vocht, na het einde van het Britse mandaat en de onafhankelijkheidsverklaring van Israël in 1948, in de

veldslagen van Latrun tijdens de Arabisch-Israëlische oorlog van 1948. Hij trok zich in 1962 terug uit de Israel Defense Forces (IDF) met de rang van generaal-majoor.

Na het verlaten van het leger, oefende Herzog de wet uit. In 1972 was hij medeoprichter van Herzog, Fox & Ne'eman, dat een van Israëls grootste advocatenkantoren zou worden. Tussen 1975 en 1978 was hij de permanente vertegenwoordiger van Israël bij de Verenigde Naties, in welke hoedanigheid hij resolutie 3379 van de Algemene Vergadering van de VN verwierp [...]

[.....] de resolutie "Zionisme is racisme" en deze symbolisch verscheurde voor de vergadering. Herzog ging de politiek in bij de verkiezingen van 1981 en won een Knesset-zetel als lid van de Alignment.

Twee jaar later, in maart 1983, werd hij gekozen in de grotendeels ceremoniële rol van president. Hij diende twee termijnen van vijf jaar voordat hij in 1993 met pensioen ging. Hij stierf vier jaar later en werd begraven op de berg Herzl te Yerushalayim. Zijn zoon Yitzhak Herzog is de president van Israël, het eerste vader-zoon-paar dat de president van het land was, en leidde de Israëlische Labour Party en de parlementaire oppositie in de Knesset tussen 2013 en 2017.

Chaim Herzog

ISRAËL TIEN JAAR LATER

Voor deze nieuwe uitgave schreef journalist Hans Knoop een lange inleiding, getiteld Tien jaar later. Hierin uit hij zijn bitterheid over het feit dat na jarenlang praten en onderhandelen, men nog niets is opgeschoren. In het voorjaar van 1967 wordt de jonge reporter Hans Knoop, op eigen verzoek, de eerste Telegraaf-correspondent in Israël. Vanuit Tel Aviv doet hij van uur tot uur verslag van de Zesdaagse Oorlog. Zes jaar later bericht Knoop over een nieuwe oorlog: de Yom Kippur Oorlog. Ook werkt hij ruim tien jaar als correspondent in de Benelux voor Israels grootste krant Yediot Achronot. Aanvankelijk behoort Knoop tot de haviken in het Israelisch-Arabisch conflict. Gaandeweg begint zijn visie echter te kantelen. Hij geraakt tot de overtuiging dat alleen een tweestaten oplossing vrede en verzoening tussen joden en Palestijnen kan brengen. In zijn boek gaat hij uitvoerig in op het internationale isolement waarin de staat Israel in de loop der jaren terecht is gekomen. Hij rekt hij af met tal van Israel-bashers. Knoop staat ook uitgebreid stil bij het feit dat Israël zelf verre van onschuldig is in haar steeds groter wordende isolement. Hans Knoop (1943) is sinds zijn jeugd actief betrokken bij de Joodse gemeenschap en de staat Israël.

DE BESNIJDENIS

B'RIT MILA (1)

Deze Bijbelstudie gaat over een zeer omstreden onderwerp: de besnijdenis van niet-Joden, want reeds vanaf de tijd van Shaul (Paulus) zijn de meningen hierover sterk verdeeld. Vanuit de christelijke hoek ontstond de dwaalleer dat de doop in de plaats van de besnijdenis zou zijn gekomen en derhalve geen enkele gelovige meer besneden hoeft te worden, dus ook niet de bekeerde Joden. Vanuit de Joodse hoek daarentegen ontstond de opvatting dat juist iedere gelovige besneden zou moeten worden, dus ook de bekeerde heidenen. Wij zullen de beide stellingen in deze studie nader onder de loep nemen. Het zou best nog wel eens kunnen dat u straks enkele Schriftgedeelten diverse keren zult tegenkomen. Dat is bewust gedaan omdat sommige teksten een dubbele lading hebben en derhalve vanuit verschillende invalshoeken worden belicht.

Doop in de plaats van de besnijdenis?

In de kerken die de kinderdoop hanteren, kent men de zogenaamde doopformulieren, waarin staat, dat de doop de plaats inneemt van de besnijdenis als handeling waardoor dat kind deel uitmaakt van het verbond. Het dopen van baby's is dus gebaseerd op de vervangingsleer, het idee dat de kerk in de plaats van Israël zou zijn gekomen. Nergens in de Bijbel vinden wij een bewijs voor deze stelling. Integendeel! De vervangingsleer is puur gebaseerd op antisemitisme en heeft door de eeuwen heen veel ellende veroorzaakt! Bovendien is het bespreken van een baby sowieso onbijbels en heeft niets

door onderdompeling. Verder negeert men met de kinderdoop volledig de noodzakelijkheid van de bekeering, die aan de doop moet voorafgaan: **“Bekeert u en een ieder van u late zich dopen” lezen wij in Mifalot / Handelingen 2:38 en “Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden” in Marcus 16:16.**

Er staat dus: **éérst bekeren en dan laten dopen - éérst geloven en dan laten dopen!** Niet alvast een baby dopen en dan maar afwachten of het zich later wel of niet bekeert en gelooft. Een ander misverstand is de christelijke opvatting, dat de doop het teken van het Nieuwe Verbond zou zijn, omdat de besnijdenis het teken is van het Oude Verbond. Ten eerste sluiten beide verbonden elkaar niet uit, want het Nieuwe Verbond is **geen vervanging** van het Oude, maar loopt er parallel mee op een hoger niveau, en ten tweede is het teken van het Nieuwe Verbond **het bloed van Yeshua** (Jezus) zoals het teken van het Mozaïsche Verbond het bloed was van de offerdieren.

In Lucas 22:20 zegt niemand minder dan Yeshua zelf, dat de beker dit teken is en niet de doop: **“Deze beker is het Nieuwe Verbond in Mijn bloed, die voor u uitgegoten wordt.”**

De doop is niet in plaats van de lichamelijke besnijdenis gekomen, want elke messiasbelijdenende Jood is in navolging van de Mashiach (Messias) zelf zowel besneden als gedoopt, maar tijdens de doop vindt in de verborgenheid onder water wel een geestelijke besnijdenis plaats: de besnijdenis des harten! Shaul (Paulus) zegt het zo: **“In Hem zijt gij ook met een besnijdenis, die geen werk van mensenhanden is, [.....]**

[.....] **besneden door het afleggen van het lichaam des vlezes, in de besnijdenis van de Mashiach, daar gij met Hem begraven zijt in de doop” (Colossenzen 2:11-12).**

Zo is dus de besnijdenis des harten een onderdeel van het proces der wedergeboorte, en de doop is een getuigenis van de wedergeboren mens! By the way: als de doop inderdaad in de plaats van de besnijdenis zou zijn gekomen, waarom worden dan ook meisjes gedoopt?

In het Jodendom kent men immers geen meisjesbesnijdenis zoals in Afrika wel het geval is. U ziet dus dat deze kerkelijke leerstelling handen noch voeten heeft. En dan kunnen we nog een vraag stellen: als een kind dan toch gedoopt is en het wordt groot en het kiest er niet voor om met G'd verder te gaan omdat het niet gelooft, wat dan?

Waarvoor diende dan dat waardevolle uiterlijke teken van zondeafwassing terwijl de baby nog geen zonde gepleegd heeft en geloof dat de baby nog niet had en de later volwassen geworden dopeling evenmin? Dan is de kinderdoop voor niets geweest.

En daarin zit nou het verschil met de besnijdenis. Bij besnijdenis heeft het kind geen eigen keuze nodig, want het is een teken van het verbond dat hij Joods is. Als hij later niet besluit om verder te gaan met het geloof, dan blijft hij toch evengoed Joods. Een christen daarentegen blijft geen christen meer wanneer hij zijn geloof opzij zet. **Joods ben je dus van geboorte, toch christen ben je niet van geboorte, maar door een persoonlijke keuze.**

Dit is een fundamenteel verschil. Wie dus een niet-Jood ertoe beweegt om zijn niet-Joodse baby te laten besnijden maakt dus dezelfde grote fout als de kerken die de babydoop hanteren, want de baby heeft er zelf niet voor gekozen! De niet-Joodse ouders hebben naar hun kinderen toe geen enkel geldig excuus om dit te rechtvaardigen, want het kind kan later altijd

dus waarom ben ik dan besneden? Ik ervaar dit als een inbreuk op mijn lichamelijke integriteit!” Niet-joodse ouders die van plan zijn hun niet-Joodse jongetjes te laten besnijden wil ik derhalve oproepen om daar heel goed over na te denken, want de psychische schade die men daarmee kan veroorzaken is vaak niet te overzien en moeilijk te herstellen. Shaul (Paulus) schrijft herhaaldelijk: Niet doen!

Gelovigen uit de volken die zichzelf en hun zonen ondanks de waarschuwendende woorden van Shaul toch laten besnijden kiezen daarmee in principe niet voor Yeshua (Jezus) maar voor de Joodse orthodoxie. In feite worden zij door deze keuze niet messiasbelijdend maar orthodox, en daadwerkelijk blijken vele op deze wijze besneden niet Joden zich in het praktijk vaak steeds orthodoxer te gedragen en zich te focussen op allerlei rabbijnse wetten en inzettingen.

Daarom wil ik het nogmaals herhalen dat de besnijdenis een altoosdurende inzet is voor het natuurlijke nageslacht van Awraham, gelovig of niet, en dat de Joodse jongetjes op hun 8ste dag besneden worden (B'rit Mila) omdat zij reeds door hun geboorte deel uitmaken van het verbondsvolk. Gelovigen uit de volken treden echter toe tot het verbond door het bloed van Yeshua en niet door hun eigen bloed.

In de hele Bijbel vinden wij geen enkele tekst waaruit blijkt dat gelovigen uit de volken op vrijwillige basis besneden werden door hun eigen keuze. In Bereshit / Genesis 17:13 lezen wij slechts dat de heidense slaven, die door Israëlieten [.....]

[.....] voor geld zijn gekocht, besneden moesten worden, maar slaven hadden uiteraard geen vrije keuze en werden dus gedwongen.

In Shemot / Exodus 12:44 wordt dit nog eens herhaald. In vers 48 is er ten aanzien van vreemdelingen die zich bij de Israëlieten aansloten weliswaar sprake van een min of meer vrijwillige keuze om zich te laten besnijden, maar er kan nauwelijks gesproken worden van gelovigen uit de volken, want het ligt voor de hand dat deze vreemdelingen zich niet bij de Israëlieten aansloten door bekering maar veel eerder vanwege hun vrijheidsdrang om samen met Israël uit Mitzraïm (Egypte) te kunnen vertrekken. Ik kom daar later op terug. In elk geval is het nu duidelijk dat de doop absoluut niet in de plaats van de besnijdenis is gekomen, want messiasbelijdende Joden zijn besneden en gedoopt!

Besnijdenis ook voor niet-joden?

En nu gaan we kijken naar de andere groep. In Handelingen 15:1-6 komen wij de stelling voor het eerst tegen, dat de gelovigen uit de volken besneden zouden moeten worden: *“En sommigen, uit Judea gekomen, leerden de broeders: Indien gij u niet besnijden laat naar het gebruik van Moshé [Mozes], kunt gij niet behouden worden. En toen er van de zijde van Shaul (Paulus) en Bar-Naba (Barnabas) geen gering verzet en tegenspraak tegen hen ontstond, droegen zij Shaul en Bar-Naba en nog enigen van hen op zich tot de Sh’lichim (apostelen) en Z’qenim (oudsten) te Yerushalayim (Jeruzalem) te begeven naar aanleiding van dit geschil. Zij reisden dan, nadat hun door de gemeenten uitgeleide gedaan was, door Fenicie en Samaria, en bereidden met hun verhaal van de bekering der heidenen al de broeders grote blijdschap. En te Yerushalayim aangekomen, werden zij door de gemeente, de Sh’lichim (apostelen) en Z’qenim (oudsten) ontvangen en vermeldten al wat G’d met hen*

gedaan had. Maar er stonden uit de partij der Perushim [Farizeeën] enigen op, die gelovig geworden waren, en zeiden, dat men hen moest besnijden en gebieden de Torah van Moshé (Mozes) te houden. En de apostelen en de oudsten vergaderden om deze aangelegenheid te overwegen.”

Uit Galaten 2:2-3 blijkt heel duidelijk welk besluit de apostelen in deze vergadering genomen hebben, namelijk dat de gelovigen uit de volken niet besneden hoeven te worden, want Shaul schrijft hierover: *“Zelfs Titus, die bij mij was, werd, ofschoon hij een Griek was, toch niet gedwongen zich te laten besnijden, en dat met het oog op de binnengedrongen valse broeders, lieden, die waren binnengeslopen, om onze vrijheid, die wij in de Mashiach Yeshua hebben, te bespieden en zo ons tot slavernij te brengen.”*

Echter ten aanzien van het houden van de Torah, naast de besnijdenis de tweede eis van deze Perushim (Farizeeën), ging de vergadering akkoord met het voorstel van de voorzitter Ya’akov (Jacobus), die het woord nam en na het citeren van een profetie over de toetreding van niet-Joden zei: *“Daarom ben ik van oordeel, dat men hen, die zich uit de heidenen tot G’d bekeren, niet verder moet lastig vallen, maar hun aanschrijven, dat zij zich hebben te onthouden van wat door de afgoden bezoedeld is, van hoererie, van het verstikte en van bloed. Immers Moshé heeft van oudsher in iedere stad, die hem prediken, daar hij elke Shabbat in de synagogen wordt voorgelezen.”* Mif’alot / Handelingen 15:19-21).

Met andere woorden: de gelovigen uit de volken moesten alvast beginnen met het houden van de vier in vers 20 genoemde geboden en de rest van de Torah konden zij dan volgens vers 21 geleidelijk aan leren als ze elke Shabbat naar de synagoge gaan, waar deze wordt voorgelezen. Helaas werd deze tekst naar mijns inziens door beide groepen verkeerd geïnterpreteerd. Met het extra benadrukken van vers 19 en het negeren [.....]

[.....] van vers 21 werd dit Schriftgedeelte eeuwenlang door christenen aangehaald om daarmee te “bewijzen” dat de Torah voor de kerk niet meer van toepassing zou zijn. Toch omgekeerd gaan hun Joodse tegenhangers volgens mij eveneens de fout in door de besnijdenis van niet-Joden te zien als een integraal onderdeel van de Torah en vers 21 daarop toe te passen. In vers 1 echter werden de beide eisen van de Perushim (Farizeeën), namelijk dat de heidenen besneden moesten worden en dat ze de Torah moesten houden, apart genoemd en ook apart beoordeeld. Het besluit dat de vergadering genomen heeft ten aanzien van deze beide zaken heeft Shaul (Paulus) later opgenomen in zijn brieven aan de gelovigen in Corinthe en in Rome: **“Is iemand als besneden geroepen, hij late het niet verhelpen; is iemand als onbesneden geroepen, hij late zich niet besnijden. Want besneden zijn betekent niets, en onbesneden zijn betekent niets, maar wel het houden van G’d’s geboden.”** (1 Corinthiërs 7:17-19).

“Want besneden te zijn heeft wel betekenis, indien gij de Torah volbrengt, maar indien gij een overtreder van de Torah zijt, is uw besnijdenis tot onbesnedenheid geworden. Zal dan, indien de onbesneden de eisen der Torah in acht neemt, zijn onbesnedenheid niet voor besnijdenis gelden? Dan zal de van nature onbesneden, doordat hij de Torah volbrengt, u oordelen die, hoewel in het bezit van letter en besnijdenis, een overtreder van de Torah zijt. Want niet hij is een Jood, die het uiterlijk is, en niet dat is besnijdenis wat uiterlijk, aan het vlees, geschiedt, maar hij is een Jood, die het in het verborgen is, en de ware besnijdenis is die van het hart, naar de Geest, niet naar de letter. Dan komt zijn lof niet van mensen, maar van G’d. Wat is dan het voorrecht van de Jood, of wat is het nut van de besnijdenis? Velerlei in elk opzicht. In de eerste plaats toch dit, dat hun de woorden G’d’s zijn toevertrouwd.” (Romeinen 2:25-29 en

3:1. De vergadering der apostelen heeft dus besloten dat de gelovigen uit de volken niet besneden hoefden te worden, maar dat ze zich wel moesten houden aan de geboden en inzettingen van de Torah. En uit bovenstaande tekst blijkt dat als ze dat doen, dus als de onbesneden de eisen der Torah in acht nemen, hun onbesnedenheid voor besnijdenis zal gelden.

Inzetting van de besnijdenis

Tot nu toe hebben we heel wat gelezen over wat mensen over de besnijdenis te zeggen hebben. Laten we nu even gaan kijken wat Adonai daar zelf over te zeggen heeft: **“Voorts zeide G’d tot Awraham:**

Awraham

En wat u aangaat, gij zult Mijn verbond houden, gij en uw nageslacht, in hun geslachten. Dit is Mijn verbond, dat gij zult houden tussen Mij en u en uw nageslacht: dat bij u al wat mannelijk is besneden worde; gij zult het vlees van uw voorhuid laten besnijden, en dat zal tot een teken van het verbond zijn tussen Mij en u. Wie acht dagen oud is, zal bij u besneden worden, al wat mannelijk is in uw geslachten: zowel wie in uw huis geboren is, als wie van enige vreemdeling voor geld is gekocht, doch niet van uw nageslacht is. Wie in uw huis geboren is en wie door u voor geld gekocht is, moet voorzeker besneden worden; zo zal Mijn verbond in uw vlees zijn tot [.....]

[.....] **een eeuwig verbond. En de onbesneden, de man namelijk, die het vlees van zijn voorhuid niet laat besnijden, die mens zal uitgeroeid worden uit zijn volksgenoten: hij heeft Mijn verbond verbroken. Daarop nam Awraham zijn zoon Yishmaël (Ismaël) en allen die in zijn huis geboren waren, ook allen die door hem voor geld gekocht waren, al wat mannelijk was onder Awraham's huisgenoten, en hij besneed het vlees van hun voorhuid op diezelfde dag, zoals G'd tot hem gesproken had. En Awraham was negennegentig jaar oud, toen hij het vlees van zijn voorhuid liet besnijden. En zijn zoon Yishmaël was dertien jaar oud, toen hij het vlees van zijn voorhuid liet besnijden. Op diezelfde dag werden Av'raham en zijn zoon Yishmaël besneden. En al zijn huisgenoten, zowel die in zijn huis geboren, als die van een vreemdeling voor geld gekocht waren, werden met hem besneden.**" (Bereshit / Genesis] 17:9-14 en 23-27).

De besnijdenis is het teken van het verbond dat de Eeuwige met Awraham gesloten heeft en daarom in Mif'alot / Handelingen 7:8 ook het verbond der besnijdenis genoemd wordt. In het commentaar van Matthew Henry staat dat volgens sommigen het bloed der mannen bij de besnijdenis vergoten wordt met het oog op het bloed van de Verlosser omdat de erfzonde niet alleen geestelijk maar ook langs de natuurlijke weg wordt voortgeplant, en met het oog op het beloofde Zaad, die uit Awraham's lenden voort moest komen.

Daar de Messias zich nog niet voor ons had geofferd, heeft G'd volgens deze uitleggers gewild dat de mens in verbond met Hem zou komen door het opofferen van een verborgen deel van zijn eigen lichaam. De inzetten moest volbracht worden aan kinderen als zij acht dagen oud waren en niet eerder, opdat zij al kracht genoeg verkregen zouden hebben om er de pijn van te verdragen, en er tenminste reeds een Shabbat over hen heen zou gegaan zijn. De besnijdenis had zo vroeg plaats om zo

spoedig mogelijk te bezegelen, dat het kind door natuurlijke afkomst bij het volk van G'd hoorde, maar niet vóór de 8e dag, omdat de tweede week gold als het moment waarop het nieuwe wezen tot een zelfstandig bestaan kwam, onafhankelijk van de moeder. Om deze reden mochten ook jonge dieren pas na de 8e dag geofferd worden (Shemot / Exodus 22:30 en Wajikra / Leviticus 22:27).

Het g'dsdienstig waarnemen van deze inzetten wordt in vers 14 geëist onder bedreiging van zware straf voor het nalaten er van, want het minachten der besnijdenis is een minachten van het verbond; en dat is zeer gevaarlijk, zoals we in Shemot / Exodus 4:24-25 kunnen lezen in het geval van Moshé (Mozes). Voor de natuurlijke nakomelingen van Awraham is het nog steeds van toepassing dat de Eeuwige hen zal afsnijden van hun volk indien zij het vlees van hun voorhuid niet besnijden, en daarom is het gevaarlijk om lichtvaardig of onachtzaam te zijn omtrent g'ddelijke inzetten. Maar hoe zit het dan met de gelovigen uit de volken, de geestelijke nakomelingen van Awraham?

Hierover schrijft Shaul (Paulus) het volgende: **"Stellen wij dan door het geloof de Torah buiten werking? Volstrekt niet; veeleer bevestigen wij de Torah!!! Wat zullen wij dan zeggen, dat Awraham, onze voorvader naar het vlees, verkregen heeft? Want indien Awraham uit werken gerechtvaardigd is, dan heeft hij roem, maar niet bij G'd. Want wat zegt het schriftwoord? Awraham geloofde G'd en het werd hem tot gerechtigheid gerekend. Nu wordt hem die werkt, het loon niet toegerekend uit genade, maar krachtens verplichting. Hem echter, die niet werkt, maar zijn geloof vestigt op Hem, die de g'ddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid, gelijk ook Dawid (David) de mens zalig spreekt, aan wie G'd gerechtigheid toerekent zonder werken: Zalig zij, wier ongerechtigheden vergeven en wier zonden bedekt zijn. Zalig de man, wiens zonde de Eeuwige geenszins zal toerekenen. Geldt deze zaligspreking dan [....]**

[.....] **de besnedene of ook de onbesnedene? Wij zeggen immers: Het geloof werd Avraham tot gerechtigheid gerekend. Hoe werd het hem dan toegerekend?**

Was hij toen besneden of onbesneden? Niet besneden, maar onbesneden! En het teken der besnijdenis ontving hij als het zegel der gerechtigheid van dat geloof, dat hij in zijn onbesneden staat bezat. Zo kon hij een vader zijn van alle onbesneden gelovigen, opdat hun de gerechtigheid zou worden toegerekend, en een vader van de besnedenen, voor hen namelijk, die niet alleen uit de besnijdenis zijn, maar die ook treden in het voetspoor van het geloof, dat onze vader Avraham in zijn onbesneden staat bezat. Want niet door de Torah had Avraham of zijn nageslacht de belofte, dat hij een erfgenaam der wereld zou zijn, maar door gerechtigheid des geloofs. Want indien zij, die het van de Torah verwachten, erfgenamen zijn, dan is het geloof zonder inhoud en de belofte zonder gevolg.” (Romeinen 3:31 en 4:1-14).

Met het oog op de Perushim (Farizeeën) die in Mif'alot / Handelingen 15 de besnijdenis van de gelovigen uit de volken eisten, schreef Shaul in de Galatenbrief: **"Opdat wij waarlijk vrij zouden zijn, heeft de Mashiach (Messias) ons vrijgemaakt. Houdt dus stand en laat u niet weder een slavenjuk opleggen. Zie, ik, Shaul (Paulus), zeg u: indien gij u laat besnijden, zal de Mashiach (Messias) u geen nut doen. Nogmaals betuig ik aan een ieder, die zich laat besnijden, dat hij verplicht is de gehele Torah na te komen. Gij zijt los van de Mashiach, als gij door de Torah gerechtigheid verwacht; buiten de genade staat gij! Galaten 5:2-4).**

Wij mogen niet veronderstellen, dat Sha'ul hier bedoelt dat niemand die besneden is, enig nut van de Mashiach kan hebben; want al de heiligen uit de TeNaCH (Oude Testament) alsook alle messiasbelijdende Joden inclusief hemzelf waren besneden en hij zelf had toegestemd in

de besnijdenis van Timotheus. Shaul heeft het hier niet over Joden, maar hij spreekt hier over de besnijdenis van gelovigen uit de volken in de zin, waarin de geïnfiltreerde orthodoxe Joden hun deze wilden opleggen doordat ze de niet-Joden wilden wijsmaken dat ze niet behouden zouden worden als zij zich niet lieten besnijden.

Shaul (Paulus) noemde daarom deze orthodoxe dwaalleraars in hoofdstuk 2:3 **"binnengedrongen valse broeders, lieden die waren binnengeslopen om onze vrijheid, die wij in de Mashiach Yeshua hebben, te bespieden en zo ons tot slavernij te brengen."**

Vandaar zijn felle reactie in vers 1 van hoofdstuk 5: **"Opdat wij waarlijk vrij zouden zijn, heeft de Mashiach ons vrijgemaakt. Houdt dus stand en laat u niet weder een slavenjuk opleggen!"**

Eeuwenlang hebben christenen deze tekst op de Torah betrokken om daarmee aan te tonen dat we vrij zijn van de wet. Maar Shaul bedoelde hier met het slavenjuk niet de Torah, maar de besnijdenis van niet-Joden omdat onder het oude verbond met name de niet-Joodse slaven op gedwongen basis werden besneden, want alleen al in Bereshit / Genesis 19:9-14 werd er tot vier keer aan toe nadrukkelijk vermeld dat **de vreemdelingen die voor geld zijn gekocht**, besneden moesten worden. Slaven werden voor geld gekocht, geen vrije mensen! Deze slaven hadden geen keuze en kunnen daarom op geen enkele wijze met de gelovigen uit de volken geassocieerd worden die uit vrije wil voor Yeshua gekozen hebben. Deze vreemdelingen waarover in de TeNaCH gesproken wordt waren niet besneden omdat ze zich door bekering bij de Israëlieten aansloten, maar omdat ze voor geld gekocht waren.

**IN HET NUMMER VAN JANUARI 2022
GAAN WE VERDER MET DE
BIJBELSTUDIE "DE BESNIJDENIS"
DEEL 2 VAN WERNER STAUDER**

I STAND UNITED WITH ISRAEL!

Blijf op de hoogte van de gebeurtenissen in Israël en ander nieuws aangaande Israël via het informatieblad CHOSEN PEOPLE. U kunt CHOSEN PEOPLE voortaan via onze website lezen. www.chosen-people.nl